

ПОМНИМ

Вони назавжди лишились у 2018

Сумщина втратила за ще один рік війни вісімох героїв

ЩЕ ОДИН рік війни. Рік, в який Збройні сили України взяли під контроль кілька населених пунктів і десятки квадратних кілометрів території Донбасу. Рік, коли українська армія не поступилася агресору жодною п'яддю рідної землі. За непорушну лінію фронту – а також за просування вперед – своїми життями заплатили 135 українських воїнів. Армійці ЗСУ, військовослужбовці Нацгвардії, бійці добровольчих підрозділів, серед яких двоє дівчат.

1 січня 2018.
Олександр Ковтун

32-річний старший стрілець 13-го окремого мотопіхотного батальйону "Чернігів-1" 58 омбр ЗСУ Ковтун Олександр Григорович став першим, хто загнув на фронті у 2018 році. Уже о 1:05 1 січня він підірвався на вибуховому пристрої на спостережному пункті поблизу смт Новотошківське Попаснянського району на Луганщині.

«Унаслідок вогневих провокацій [1 січня] жоден український військовик не постраждав. Проте без втрат не обійшлося. У районі населеного пункту Новотошківське один військовослужбовець Збройних сил України підірвався на вибуховому пристрої,

унаслідок чого дістав численні поранення, не сумісні з життям», – підтверджує на брифінгу речник Міноборони з питань АТО Олександр Мотузяник. Після строкової служби в ЗСУ Олександр Ковтун працював в охоронних структурах. На початку війни проходив військову службу по мобілізації. Потім трохи відпочив, а в листопаді 2016 року повернувся до Збройних сил на контракт. На фронті – з липня 2017-го.

5 січня було оголошене днем жалоби в Шосткинському районі Сумської області – там у селі Клишки ховали його уродженця Ковтуна. До свого 33-річчя (22 січня) він не дожив зовсім трохи.

Директор Клишківської школи Ірина Чайка на похороні згадувала, що Олександр був дуже дисциплінованим учнем і зі шкільних предметів найбільше любив історію.

«Це була дитина, про яких говорять – «світла дитина». За всі 11 років навчання у школі ні своїм однокласникам, ні вчителям він не приніс не те що якихось негараздів, а взагалі жодних неприємностей. Любив малювати. Понад усе любив історію, і тому не дивно, що він опинився на передовій, вставши на захист нашої країни», – розповіла Чайка.

Залишились батько і сестра.

27 березня 2018. Андрій Кривич, «Діллі»

19-річний доброволець тактичної групи «Сапсан» ДУК «Правий сектор» Андрій Кривич загинув 27 березня о 20:40 внаслідок поранення в голову кулею снайпера на спостережному посту на Світлодарській дузі.

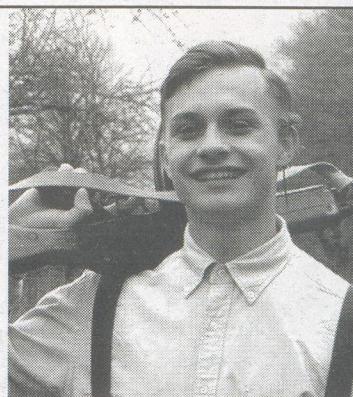
Народився 24 січня 1999 року в Конотопі на Сумщині.

Із 2016-го навчався в Науково-науковому інституті педагогіки і психології Сумського педуніверситету. Хлопець мріяв стати військовим психологом.

Вступив до конотопської філії організації «Права мо-

льда», проходив вишколи з тактичної підготовки, медицини, топографії та володіння зброєю. На останньому зимовому вишколі в Черкасах був молодшим інструктором з тактики бою та партизанського руху.

Наприкінці 2017 року приєднався до Добровольчого українського корпусу. У січні 2018-го перевівся на заочну форму навчання, щоб поїхати на передову. Під час своєї другої ротації на Світлодарці (Бахмутський район) займався аеророзвідкою.

Залишились батьки, рідні сестра й брат, а також брат і сестра по батьку.

Похованій у місті Конотопі на Вирівському кладовищі.

6 червня 2018. Степан Литковець

Солдат, стрілець-зенітник 37 омбр 56-ї мотопіхотної бригади, Литковець підірвався на міні з Ігорем Французицом 6 червня, коли на їхній «секрет» під Пісками вийшла ДРГ бойовиків і зав'язався бій. Тіла обох бійців окупанти передали представникам ЗСУ лише 11 червня.

Народився він 13 березня 1997 року в селі Гарбузівка Лебединського району. Останнім часом мешкав у Сумах. Навчався в Павленківському НВК, 2017 року закінчив Сумський центр професійно-технічної освіти харчових технологій, торгівлі та ресторанних сервісів. Працював шеф-кухарем, мріяв відкрити власний ресторани. Але взимку 2018 року підписав контракт із ЗСУ.

Степана Литковця 14 червня поховали в селі Підопригори Лебединського району на Сумщині, де мешкають його батьки. У 21-річного бійця залишилася також дружина.

25 червня 2018. Руслан БАГЛІК

19 червня під Авдіївкою 20-річний боєць отримав важке поранення в голову. У непритомному стані його доставили до Дніпровської обласної клінічної лікарні ім. Мечникова, де після шести днів глибокої коми Руслан пішов із життя 25 червня.

Старший солдат, навідник 2-го батальйону 92-ї окремої механізованої бригади ЗСУ Руслан Баглик народився 29 вересня 1997 року в місті Тростянець Сумської області. Його батько був ветераном Афганістану. У ЗСУ – з 2015 року, із березня 2018-го – в 92 обмбр.

Поховали Руслана Баглика у селі Станова під Тростянем, де він закінчував школу та мешкав. Залишилися батьки й наречена.

24 серпня 2018. Станіслав ДЬЯКОНОВ

Старший солдат, навідник кулеметного відділення протитанково-кулеметного взводу 2-ї роти 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» 58 омпбр.

Загинув у День Незалежності, 24 серпня, в районі селища Південне на Горлівському напрямку (Донецька область) від кулі снайпера.

Як повідомив у «Фейсбуці» міський голова Білопілля Юрій Зарко, пораненого бійця протягом години не могли евакувати – до нього неможливо було дістатися через обстріли.

Станіслав Дьяконов народився 24 березня 1985 року в селі Червоне Білопільського району Сумської області. Мешкав у селі Сергіївка, працював будівельником.

На війні опинився 2015 року: в лютому був призваний за мобілізацією й до квітня 2016 року проходив службу в 13-му окремому аеромобільному батальйоні 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. Демобілізувався, але через півроку повернувся на фронт, підписавши в листопаді 2016-го контракт із ЗСУ.

Поховали воїна в Сергіївці. Залишилися маті і двоє братів.

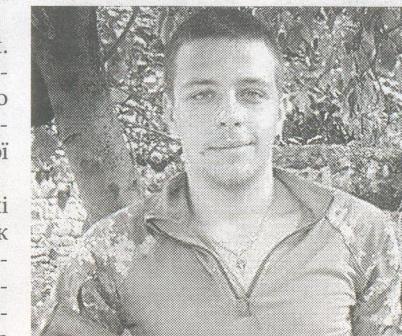
12 вересня 2018. Ярослав БУГАЄВСЬКИЙ

Ще один навіки 20-річний. Ярослав Бугаєвський. Молодий сержант, розвідник 13-го окремого мотопіхотного батальйону «Чернігів-1» 58-ї окремої мотопіхотної бригади ЗСУ.

11 вересня отримав множинні осколкові поранення внаслідок ворожого обстрілу поблизу Майорська, на Горлівському напрямку. Був евакуйований, але поранення виявились несумісними з життям – юнак помер у шпиталі в ніч на 12 вересня.

Поховали Ярослава на Лазаревському кладовищі міста Шостка Сумської області. Саме там він народився 11 квітня 1998 року.

Після школи він вступив до Шосткинського хіміко-технологічного коледжу, але не

закінчив навчання – пішов на військову службу за контрактом. У Шостці його пам'ятують також як вихованця міського дитячо-юнацького клубу фізичної підготовки «Патріот» – хлопець мав коричневий пояс з айкідо, був кандидатом у майстри спорту.

Залишились маті і троє братів.

23 вересня 2018. Володимир БУЗОВСЬКИЙ, «Бузок»

– 19:35 під час обстрілу з міномета 82 мм та АГС взвіодного опорного пункту 72-ї окремої механізованої бригади без вісти зник старший сержант Бузовський Володимир Олександрович, 27.01.1992 р.н., призваний Кролевецьким РВК Сумської області. 25 вересня близько 12:00 під час проведення інженерних робіт по демонтажу знищеної пожежею внаслідок обстрілу бліндажу на ВОП виявлено пошкоджені вогнем людські останки тіла, які ймовірно належать старшому сержантуту Бузовському», – зазначається у виглягу з облікових документів ОКП ОС, наведеному у відповіді «Новинарні», за підписом начальника прес-центру ОКП ОС полковника Леоніда Матюхіна.

Ідеться про обстріл позицій ЗСУ поблизу селища Луганське Донецької області 23 вересня.

Після виявлення в обгорілому бліндажі людських останків

інформацію про бойові втрати за 23 вересня в облікових документах ОКП ОС було скориговано (троє поранених та один загиблий). Було також призначено експертизу ДНК. Більш ніж через півтора місяця вона підтвердила, що останки з бліндажа належать 26-річному старшому сержантуту Бузовському з позивним «Бузок».

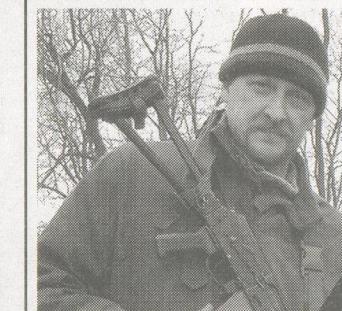
16 листопада загиблого 26-річного бійця поховали в рідному селі Локня Сумського району.

До приходу в Збройні сили Володимир Бузовський працював учителем фізичного виховання в місцевій школі, у 2016 році був обраний депутатом Локнянської сільської ради.

Із 2016 року проходив військову службу за контрактом у 58-й окремій мотопіхотній бригаді ЗСУ, з 2017-го – у 72 обмбр імені Чорних запорожців.

У воїна залишилися батьки, дружина та син.

17 грудня. Олексій ГРЕБЕНЮК

17 грудня у лікарні в Києві помер військовослужбовець 72-ї окремої механізованої бригади імені Чорних запорожців, снайпер Олексій Гребенюк.

7 листопада 2018 року поблизу селища Новолуганське на Світлодарській дузі він отримав тяжке поранення у живіт. Із військового госпіталя Бахмута Гребенюка доставили до реанімації в Харків. Звідти бійця літаком переправили у Головний військовий клінічний госпіталь у столиці, де він помер через 40 діб, так і не прийшовши до тями.

Олексій Михайлович Гребенюк народився 1969 року у Кролевці, мешкав на Сумщині. Пройшов війну в Афганістані. Упродовж 2015-2016 років уже воював у зоні АТО. Вісім місяців пробув у домі, згодом пішов на військову службу за контрактом і повернувся на фронт.